

สุดยอดเรื่องหลอน ๕๐๐ ชาติ

ศาลา ผีหลอก

ใบชาวด

นักเขียนที่ยืนหยัด

สร้างความสยองมาอย่างยาวนาน

ตัวอย่าง

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

မိမိ မိမိ

မိမိ

ศาลาผีหลอก โดย ไบนาดา

© บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ไบนาดา.

ศาลาผีหลอก.--กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2554
158 หน้า.
1. เรื่องสั้น. ผี I. ชื่อเรื่อง.
895.91301
ISBN 978-616-510-374-9

ราคา ๔๔ บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

๖๖๘-๖๗๖ ถนนจรัญสนิทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๕-๑๖๗๑-๒, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๕-๖๘๑๒

<http://www.praphansarn.com>

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ

: อาทร เตชะธาดา

บรรณาธิการ

: ศิริเพ็ญ ชัยสนิธ

แบบปกและรูปเล่ม

: นพพร คงสอน

พิสูจน์อักษร

: พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

คำแนะนำนักพิมพ์

ถ้าความกลัวคือ “คุณสมบัติอันเป็นสากล” ที่มนุษย์พึงมีกันอยู่ทุกชาติทุกภาษา และเรื่องราวเกี่ยวกับความลึกลับของภูตผีวิญญานดูจะเป็นเรื่องราวที่น่าขนลุกขนพองที่แผ่ซ่านอยู่ทั่วทุกมุมโลก เรื่องเล่ากระดูกขวัญสั่นประสัทมากมายจึงถูกสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อท้าทายอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านที่ชื่นชอบความระทึกตื่นเต้นปนสยองอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

“ศาลาผีหลอก” อีกหนึ่งความสยองจากหนังสือชุด *ที่นี่มีผี!* รวมสุดยอดเรื่องสั้นผีอารมณ์หลากหลาย

จากคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสด
ซึ่งมีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 8 เล่มนี้ สร้างสรรค์โดย
“ไบหนาด” อันเป็นนามปากกาของณรงค์ จันทรเรือง
นักเขียนรุ่นใหญ่ผู้คร่ำหวอดในวงการเรื่องสั้นผิ
มาอย่างต่อเนื่องยาวนานกว่าสี่สิบปี ผู้ท้าทายผ่าน
ความผันแปรของตลาดวรรณกรรมมาแล้วทุกยุค
สมัย แต่ด้วยความเป็นตัวจริงที่ทุกคนยอมรับจึง
ทำให้ “ไบหนาด” ยืนหยัดสร้างความสยงของคู่สังคม
ไทย ครองใจนักอ่านได้เรื่อยมาจนทุกวันนี้

สำนักพิมพ์พลสาส์น ต้องขอบอกไว้ก่อนว่า
รวมเรื่องสั้นชุดนี้ แม้ไม่อาจทำให้คุณกลัวจนตัวเกร็ง
แต่ก็ทำให้คุณหลอนจนขวัญผวาได้เหมือนกัน ฉะนั้น
เพื่อเพิ่มดีกรีความกลัวให้ถึงขีดสุดโปรดอย่ารีรอที่จะ
หามาไว้ในครอบครองให้ครบทั้ง 8 เล่ม มิฉะนั้นแล้ว
คุณอาจพลาดความบันเทิงฉบับชนพองสยงของเกล้า
นี้ไปได้ เราเตือนคุณแล้ว!!

ด้วยความหวังดี
สำนักพิมพ์พลสาส์น

คำแนะนำผู้เขียน

เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนเรื่องเขย่าขวัญประเภท
ผีๆ สางๆ กำลังดัง ไม่ว่าเปิดนิตยสารฉบับใดก็มักมี
เรื่องสั้น เรื่องยาว รวมทั้งคอลัมน์เกี่ยวกับเรื่องภูตผี
ปีศาจแทบทั้งสิ้น

ช่วงนั้นผมทำงานในกองบรรณาธิการ “ขวัญจิต”
รายสัปดาห์ โดยมีคุณประเสริฐ พิจารณ์โสภณ (ชาย
บางกอก) เป็นบรรณาธิการ

คอลัมน์ “ขวัญหาย” ในขวัญจิตเป็นคอลัมน์ที่มี
ผู้นิยมชมชอบเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ควบคุมคอลัมน์นี้คือคุณวิจิต เพ็ญมณี นักเขียน

นักแปล นักหนังสือพิมพ์ และนักจัดรายการวิทยุ โดยคัดเลือกเรื่องสั้นที่ผู้อ่านส่งมาร่วมสนุกเพื่อลงพิมพ์ แต่ส่วนมากมักจะย่อหย่อนอรรถรสที่เป็นโครงเรื่อง กับเน้นบรรยากาศเยือกเย็นวังเวงใจตามแบบเรื่องผีๆ สางๆ ทัวไปที่ผู้อ่านต้องการ เข่าขวัญญ์ไม่ถึงอกถึงใจ หรือหลอกหลอนไม่น่าขนลุกขนพองเท่าที่ควร คุณวิจิตจึงเดือดร้อนต้องลงมือเขียนเองแทบทุกฉบับก็ว่าได้ จนกระทั่งการงานล้นมือจึงต้องขอตัวจากหน้าที่นี้ คุณประเสริฐรู้ว่าผมเคยเขียนปีศาจนิยายในเพลินิจิตรายวันมาก่อนก็ยกงานนี้ให้ผมทำแทน

“วิญญาณห่วง” คือผลงานเรื่องสั้นอันประเดิมคุณประเสริฐตั้งนามปากกาให้ว่า “ไบหนาด” อันเป็นชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งที่เชื่อว่าฝีกแล้ว เหมือนผีฝรั่งกลัวกระเทียม

จากนั้นนาม “ไบหนาด” ก็ปรากฏขึ้นหลายครั้งจนคุณสุพล เตชะธาดา เจ้าของขวัญจิตและสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ชักชวนให้เขียนเรื่องสั้นใหม่เอี่ยม

ว่าด้วยผู้หญิงล้วนๆ เช่น นางตานี, นางตะเคียน, นางเงือก เป็นต้น เพื่อรวมเป็นเล่มพ็อกเก็ตบุ๊กในชื่อ “ผีผู้หญิง”

ปรากฏว่าท่านผู้อ่านที่ชื่นชอบเรื่องแนวนี้ต้อนรับอย่างอบอุ่นเป็นอันดี จนทำให้นามปากกานี้ปรากฏตามนิตยสารต่างๆ และมีผลงานรวมพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาวและสารคดีมากกว่า ๑๐๐ เล่ม

เมื่อราว ๖-๗ ปีมาแล้ว “ไบหนาด” เขียนคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสดยาวนานมาจนทุกวันนี้ รวมแล้วเกือบ ๒,๐๐๐ เรื่อง

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นในยุคคุณอาทร เตชะธาดา ได้นำ “ชนหัวลูก” ของ “ไบหนาด” มารวมพิมพ์ในรูปแบบเล่มกะทัดรัดเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านที่นิยมแนวสยองขวัญสั้นประสาธ ซึ่งไม่เหมาะสำหรับคนขวัญอ่อนเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณครับ

“ไบหนาด”

สารบัญ

คินสยองขวัญ	๑๓
นรกแตก!	๑๙
เปรตที่ปากน้ำ	๒๖
ไปตกก๊ง	๓๓
ปีศาจเสน่ห์หา	๓๙
ไม้ไล่ผี	๔๕
ไปแย่งทาน	๕๐
มันลุกขึ้นมาหลอก	๕๖
เที่ยวงานวัด	๖๒

เพลงกล่อมลูก		๖๘
ศาลริมคลอง		๗๕
ปีศาจหมาคำ!		๘๒
ตายทั้งกลม		๘๙
ช้าง เมรุลอย		๙๕
ศาลาผีหลอก!		๑๐๒
สะกควิญญาน		๑๐๙
หมอ เมืองสิงห์		๑๑๖
พญายมล		๑๒๓
สี่หัวผี		๑๒๙
คืนอุบาสว		๑๓๕
ราตรีสยอง		๑๔๑
ผีเฝ้าป่าช้า		๑๔๗
อาจารย์ใหญ่		๑๕๓

คืนสยองขวัญ

สมัยเด็กผมอยู่อำเภอเสนา จังหวัดอยุธยา
นี่เอง หลวงพ่อปานท่านโด่งดังทางคาถาอาคม
แค่ไหน ใครๆ ก็ยอมรับจักกันดีทั่วบ้านทั่วเมือง
เอ่ยถึงเรื่องหลวงพ่อปานสั่งให้ชาวบ้านทำ
ขนมจีนเลี้ยงเปรตกลางวันแสกๆ ดังระเบิด
อย่างบอกใคร

พวกผมเด็กๆ ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่ากับการ
เล่นสนุกไปวันๆ วันไหนฝนตกหนัก คืนนั้นก็เป็น
อันว่ายกโขยงออกไปตีกับกันครึกครื้นไป

คืนนั้น นักร้องก็มุ่งหน้าออกห้องทุ่งอันเฉอะ
แฉะ สะพายซองถือไฟฉายส่องวูบวาบ...ตอนออก
จากหมู่บ้านน่ะยกโขยงกันมาหนาตาละครับ แต่
ไม่ช้าก็แยกย้ายกันไปตามเสียงร้องอ๊ပ်ๆ อ๊ပ်ๆ ฟัง
แล้วทั้งนี้ก็นึกขี้ขลาดและทั้งยั่วน้ำลายพิลึก

ห้องฟ้าหนาที่บ บางครั้งก็มีแสงแลบวูบวาบ
คำรามครืนครืน ถึงจะคั่นๆ ก็ไม่วายเสียงสั่นหลังว่า
จะโดนผ่าโครมครามนะซี มีหวังดำปี๋เหมือนตอ
ตะโกเขียวละคุณเอ๋ย บรื๊อส์...

ลมทุ่งพัดกรูกรียวเล่นเอาหนาวสะท้าน แต่
เสียงกบร้องคือมนต์ขลังที่ทำให้หายหนาวหายกลัว
ไปจนหมดสิ้น มองไปรอบๆ ตัวก็เห็นแต่แสงไฟ
วูบๆ วาบๆ กับทิวไม้ปลายนาที่ดูมืดทึบมัน ต้นตาล
ยืนโต้นเตี้ย ลมพัดมากระทบใบแฉะๆ เกิดเสียงแกรก
กรากๆ น่าขนลุกไม่หยอก

“ฮะแอ้ม! ได้กบเยอะมั๊ยวะ?”

เสียงกระแอมไถลๆ หนูทำให้ผมสะดุ้งโหยง หัน
ขวับไปเจออะไรจากเปลกหน้าเปลือยอกผอมๆ กำลัง

จ้องมองเหม็ง... จังหวะนั้นเองที่ทำให้ผมสิ้นพรวด
หายหลังลงไปตีแปลงกับพื้นดินเฉอะแฉะ มอง
เห็นดาวสะพรังฟ้าทันที...ที่เขาว่า “เห็นดาว” นะมัน
เป็นยังงี้เอง!

ผมหลับตา กลืนน้ำลาย...สงสัยว่าตัวเองจะมี
ปัญญาลุกขึ้นมาได้หรือเปล่าละหนอ?

คล้ายๆ กับจะเคลิ้มหลับไปเนิ่นนานเสียจะ
ครับ ก่อนจะลืมตาขึ้นเมื่อเห็นเจ้าจุกเอื้อมมือมาจุด
แขนผมให้ลุกขึ้นมาปิดดินโคลนออกจากเนื้อตัว...
มันบอกว่าไปพักที่บ้านข้าก่อน! ยายเข้าใจดีไว้อย่างไร
เถอะ...

**ผมเดินตามเด็กแปลกหน้าตั๋ยๆ ไปตาม
คันนาเหมือนถูกสะกด ครู่เดียวก็มาถึงกระท่อม
เก่าแก่อย้อยู่ตรงหน้า...พอก้าวขึ้นบันไดเตี้ยๆ
ตามหลังเจ้าจุกไปก็ถึงกับตะลึงงันคาที่!**

หญิงเฒ่าร่างร่ายเหมือนแม่มดในนิทานกำลัง
นั่งกอดเข้าอยู่ที่มุมกระท่อม แสงสว่างจากตะเกียง
กระป๋องนมสะบัดเปลววูบวาบตามสายลม ทำให้

เห็นใบหน้าเหี่ยวย่น จมูกงุ้ม ปากยุบ แก้มบวม เพราะไม่มีฟันฟางเหลืออยู่เลย ผมเผ้าสีขาวโพลน เป็นกระเชิงดูสกปรกสิ้นดี พอๆ กับสภาพในกระท่อม ที่มีแต่กระเบื้องฉ้วย กะลาแตก กับผ้าขี้ริ้ว ๒-๓ ผืน กองอิหเละเขละขละน่าขยะแขยงเต็มที

กลิ่นเหม็นหื่นระคนกับสาบๆ สางๆ อวลกรุ่น มาเข้าจมูกจนผมต้องทำเสียงฟุดฟิด ก่อนจะหัน ไปพบнынตาลูกวาวจมอยู่ในเป้าของยายแม่มด จำแลงคนนั้น กำลังจ้องมองมาเขม็ง

“เอ็งพาเพื่อนมาหายายหรือไอ้จุก?” จู๋ๆ เสียง แหบแห้งก็ดังโพล่ง แล้วแกก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะ แหบโหย “ดีว่ะ เหอๆ ๗ ไอ้นิลก็จะมาหาข้าคืนนี้ พอดี”

แทบจะไม่ขาดคำ ไอ้จุกก็ผวาไปที่หน้าต่าง แบบใช้ไม้เท้า ซี่มือซี่ไม้ไปกลางทุ่งแล้วหันมาร้อง ว่า...นั่นไง! น้านิลมาแล้ว! เล่นเอาผมต้องเล่นออกไปชะโงกหน้ามองดูมั่ง

...ท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี ผมเห็น

ใครคนหนึ่งเดินนำหน้าพร้อมกับชูคบไฟลูโกโซน...
ข้างหลังมีชายกลุ่มหนึ่งราว ๔-๕ คน กำลังเดินตาม
ท่าทางเหมือนกับหอบหิ้วอะไรมาด้วย...ยายเฒ่า
ลุกพรวดพราดขึ้นด้วยท่าทางปราดเปรี้ยว เดิน
เหมือนกระโดดไปที่หน้ากระท่อม

**“มาแล้วว้ย! ไอ้NILมาแล้ว คราวนี้มึงจะ
หนีไปไหนพั่น เหยๆ”**

จนกระทั่งชายกลุ่มนั้นมาถึง ผมมองเห็นเต็มตา
ก็ตะลึงไป!

คุณพระช่วย! ชายร่างใหญ่กำยำที่ถือคบนำ
หน้าถุงผ้าหิ้วกรังผืนเดียว คนอื่นๆ ก็เช่นกัน...แต่ว่า
พวกมันกำลังช่วยกันหามโลงผีขึ้นมาบนกระท่อม
อย่างหน้าตาเฉย ท่ามกลางเสียงหัวเราะและเต้น
แร้งเต้นกาของยายเฒ่า...ยกมันขึ้นมาว้ย! ยกไอ้
NILขึ้นมาหาช้าเร็วๆ เหยๆ

โครม! โลงศพทั้งโครมลงบนพื้นจนกระท่อม
แทบพัง ชายพวกนั้นผละออกไปนั่งพิงฝา ท่าทาง
เหน็ดเหนื่อยน่าดู ส่วนผมอ้าปากค้าง ตะลึงงันอยู่

ว่าพวกมันจะหามาทำอะไร?

และแล้ว...คำตอบก็มาถึง เมื่อยายเฒ่ารูปร่าง
กาฬปรางค์เข้าไปกระซอกฝ่าโลงจนหล่นโครมคราม
ผมผงะหน้าเมื่อเห็นศพของชายหนึ่งลูกทะเล้งตั้งตั้ง
ขึ้นมา...ใบหน้าและทะเล้งเลือดน่าสยดสยอง
จนผมต้องผงะหน้าหนี แต่ยายเฒ่ากลับหัวเราะ
ว่า...เงื้อมือขึ้นสูงจนเห็นมิดขาววับ จ้วงแทงเข้าที่
ทรวงอกของศพเจ้านิลไม่ยับยั้ง!

“โอ๊ย!...” ผมแผดร้องสุดขีดคลั่ง กระโจนพรวด
ออกจากกระท่อมอุบาทว์ในพริบตา ไฉ่จุกแผ่นเข้า
ขวางแต่ผมก็ชนมันกระเด็นไป...วังเตลิดลัมลูกคลุก
คลานไม่คิดชีวิต จนล้มฮวบลงเป็นครั้งสุดท้าย...

ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ผมยังนอนจมโคลนอยู่
ที่เดิม ฟ้าแลบวาบจนเห็นตาลยื่นเด่นอยู่ตรง
หน้า...ผมตะลึงตาลุกมาพร้อมกับไฟฉาย
แผ่นอำวกลับบ้าน เลิกไปตึกบตั้งแต่นั้นมา!

นรกแตก !

ผมเป็นเด็กชุมชนรักดีนี่เองครับ เอ๋ยชื่อนี้ไม่ค่อยมีใครรู้จักเท่ากับชุมชนสวนผัก หรือบอกว่าชุมชน ก.ม.๑๑ ถนนวิภาวดีรังสิต รับรองว่าต้องร้องอ้อ...ทั้งนั้น!

ไม่ว่ารถไฟสายเหนือหรือสายอีสานก็ต้องผ่านมาหยุดนะครับ คนขึ้น-ลงกันหนาตาเอาการ คิดว่าไม่ช้าไม่นานก็คงตั้งเป็นสถานี ก.ม.๑๑ จนได้ ตอนนี้มีสถานีหรือช่องขายตั๋วก็ไม่มีอะไร ไปเริ่มต้นกันที่สถานีหน้ายังได้

ผู้ใหญ่เขาเล่ากันว่า ก่อนหน้านั้นเคยมีคนคิด
สั้นไปฆ่าตัวตายด้วยการวิ่งให้รถไฟชนกระเด็นหรือ
คนเห็นเข้าถึงร้องว้ายๆ ตกใจว่าคนเหาะได้ บาง
รายก็วิ่งเข้าไปนอนขวางบนทางรถไฟดื้อๆ ไม่ต้อง
สงสัยว่าร่างกายขาดกระเด็น แขนขาปลิวไปคนละ
ทิศละทาง บรี้อ...

ลือกันว่าผีคุณกานา ขนาดคำๆ มีคนเห็นมา
นั่งกอดเข้าขวางทางรถไฟก็มี แต่พอรถแล่นมาใกล้
ไฟสว่างจ้ามองไม่เห็นอะไรเลย แม้วาระยะหลังๆ
มานี้ไม่มีใครอุทริทำชนกับม้าเหล็กแล้วก็เถอะน่า
...พวกเราก็แอบพยักพยิดเป็นเชิงไม่เชื่อถือเท่าไร
เพราะตั้งแต่ผมโตมานี้ยังไม่เคยโดนผีหลอกซักที

บ้านผมอยู่ในซอยลึก แต่เดินเข้าเดินออกมา
ตั้งแต่หัวเท้ากำปั้น ไม่ได้หวาดหวั่นเรื่องใดๆ ทั้งนั้น
เพราะรู้จักกันทั้งซอย ผู้คนก็คึกๆ ไม่ต้องกลัวผี
ให้เกิดความหวั่นไหวในดวงจิตโดยใช้เหตุ...แห่ม!
ใครจะไปนึกล่ะครับ ว่าจู่ๆ ก็เกิดวันโลกาภิวัตนาศ
ขึ้นมาโดยไม่มีปีไม่มีขลุ่ยดื้อๆ นะ?

เย็นนั้น ผมแต่งตัวออกจากบ้านว่าจะไปเที่ยว
เล่นย่านสวนผัก เพราะมีเพื่อนฝูงอยู่เยอะแยะ แต่
พอดีเจอเข้ากับเพื่อนี่สองคน คือไอ้หน้ำกับไอ้ก๊วง
ผมยาวปรกบ่า ดูข้างหลังแทบไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงหรือ
ผู้ชาย ส่วนผมนะชอบทรงสกินเฮดเกลี้ยงเกลา สวม
หมวกเก็บเอาเท่เล็กน้อย...

ด่าทอกันเป็นการท้าทายตามธรรมเนียม ก่อน
จะถามว่าไปไหนกันวะ?

ปรากฏว่าไม่มีจุดหมายคล้ายๆ กัน คือว่าจะ
ออกไปเที่ยว ไปหาเพื่อนนะ แต่มาเจอเพื่อนร่วม
ซอยแล้วนี่นา...ไปไหนก็ไปกัน ขอให้เงินทองติด
กระเป๋าพอสมควรไม่ถึงกับน่าเกลียดก็ดีถมเถไป
แล้วนา

อ้าว? เจอรุ่นน้องอายุ ๑๖-๑๗ ประเททหวาน
แหวแต่ตัวจ๋า เดินตุงตุงออกมาจากบ้านพอดี เลย
แซวกันเล็กน้อยว่าจะไปให้หมดตัดไซ้หรือจะ
ทุนหัว? ว่าแล้วก็แหงนหน้าฮาแตกกระจาย เล่น
เอาอีหนู เอ๊ย! ไอ้หนูคือนควักตาคว่ำตาหงาย

“เดียวโดนตำเข็ดนะ ไอ้พี่ปากมอม...ชั้นจะเอาเสื้อผ้าไปซักที่ร้านป่าจิวะ บ้าซี...ตัดไซ้! เชิญพวกพี่ไปตัดเองเหอะ”

ไอ้หน้าพยับหน้ากับไอ้ก๊วง บอกว่า...มึงไปหาหมอเมื่อไหร่บอกกูนะ กูยิ่งอยากหาเมียไม้ป่าเดียวกันอยู่พอดี! ว่าแล้วก็ออกวิ่งอ้าว เพราะไอ้ก๊วงไล่เตะกระเจิง สาเหตุเพราะมันเคยมีแฟนแต่อยู่สวนผักมาก่อน

พอดีไปถึงปากซอยโล่งกว้าง ผ่านพระพุทธรูปประจำชุมชนกับศาลปู่แก้วย่าพิมพาออกมาถึงร้านตัดไทยป่าแดง...เอ๊ะ! แผงยาดองผั่งตรงข้ามนั้นนะมองเห็นแล้วยั้วน้ำลายสอ

สั่งผัดไทย ๓ จานไว้ก่อน แล้วเดินไปซดม้ากระทืบโรงชะคนละ ๒ เป๊ก...แฮม! ท้องว่างๆ นี่มันร้อนซู้ซ่าพิลึก ลงไปถึงไหนร้อนไปถึงนั้น กลับมาใช้ผัดไทยสามเบือเร่อแทบสวาปามไม่หมด ไม่รู้ว่าป่าแดงขายได้ยังไงแค่จานละ ๒๐ บาทเอง

อืมหน้าก็เลี้ยวขวาวจะไปหาเพื่อน ผ่าน

ต้นไทรใหญ่ร่มครึ้มคลุมห้องแถวชั้นเดียว มี
รากไทรห้อยระย้า ที่นี้เขาก็ว่าเคยมีผีคู่อีก
เหมือนกัน ตอนตึกมานั่งคุยกันที่ม้าหินหน้า
ห้อง...จ้องมองให้แน่ใจ โห...หน้าตาและชะ
ไม่มี!

แผ่นกระเจิงกันไม่คิดชีวิตเลยครึ่งงานนี้ แต่
มาถึงรุ่นผมยังไม่เคยมีใครเจาะเจอผีคู่ร้ายสาหัส
ขนาดนี้ซักคนเดียว

หมุนไปหมุนมา ตกลงว่าไปหาเพื่อนที่สวนผัก
ดีกว่า เผื่อจะมีอะไรเด็ดๆ ให้สนุกกันตามประสา
วัยรุ่น...เหล้ายาปลาปิ้งอะไรพวกนี้แหละครับ
ขนาดได้ยาตองไป ๒ เป็ก กับผัดไทยสามโตเข้าไป
แล้วทำไมมันยังอยากชดเหล้าต่อก็ไม่ทราบ

เกือบจะเมื่อยนอนก็ถึงสวนผัก คราวนี้เจอไอ้โย
กับไอ้เอียง...มันกำลังตั้งวงเหล้ากันพอดี กับแก้ม
เพียบ ทั้งแหนม, ยำวุ้นเส้น, มันทอด, ไส้กรอก
อีสาน...ดูเหมือนจะไดงานแจ่มๆ รับมาเนื่อๆ แต่ผม
ไม่อยากจะสนใจ คุยไข่มุกกันเรื่องบ้าๆ บอๆ เอาสนุก

เฮฮาดีกว่าเรื่องเฉียดตาราง

ราว ๔ ทุ่ม เราก็ขออำลาเพราะชักมัน ๆ
ได้ที่แล้ว...

ชวนกันเดินดูปิดดูเปิดมาเรื่อย ๆ อาศัยความ
เคยชินกับแสงดาวสะพรั่งฟ้า ไม่มีอะไรน่ากลัว
เกรง... จนกระทั่งใกล้จะถึงซอยบ้านอยู่รอมร่อ
ไฉนน้ำเดินนำหน้าชะงักกึก หันขวับไปมองทางราง
รถไฟ

ไฉ่ก๊วงครางฮือ ผมเองก็แทบไม่เชื่อสายตา
เพราะภาพที่เห็นคือผู้ชายกำลังทำท่าคุกเข่ายังโย
ยงหยกอยู่ระหว่างรางทั้งสองข้าง... พุ่มไม้หรือทาง
ลาดลงไปก็มี ทำไมต้องอุตริมาทำสัปดาห์อะไรแถวนี้
ด้วยวะ... หรือจะเป็นไฉ่พวกโรคจิต

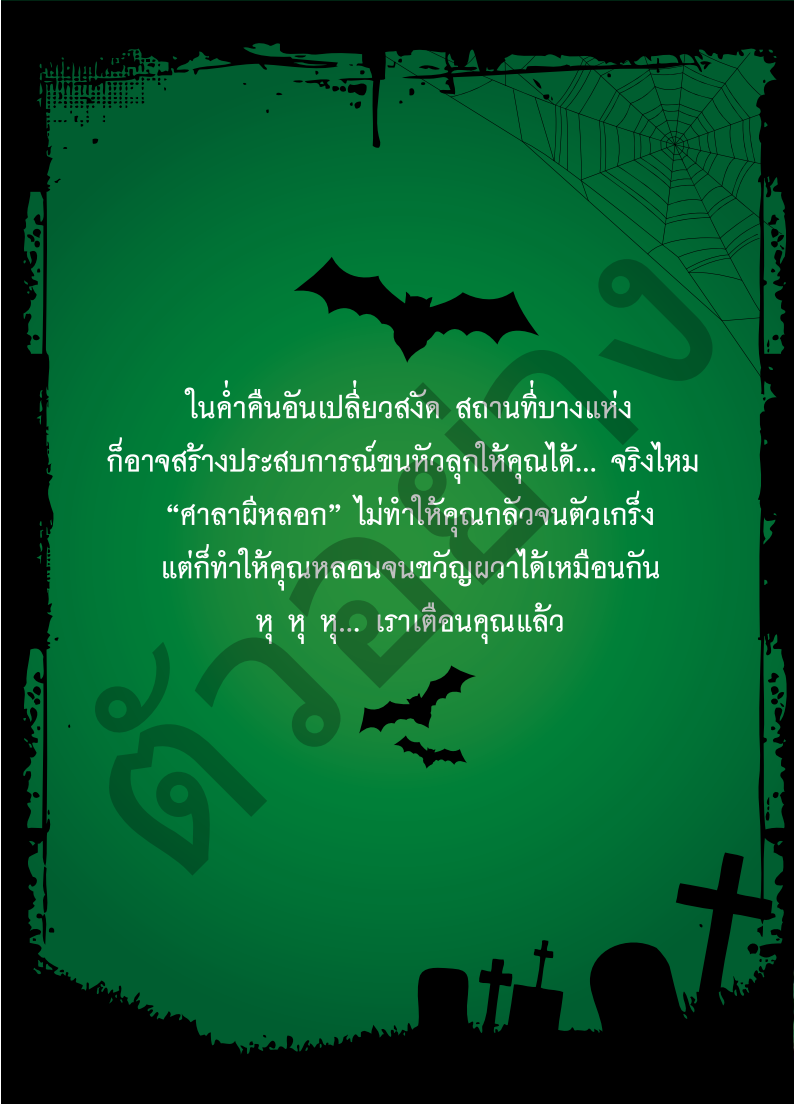
ฉับพลันหันได้นั่นเอง... ผู้ชายที่เราคิดว่ากำลัง
ทำสัปดาห์ก็เงยหน้าขึ้นมองเหมิง เอ๊ะ! ทำไมหน้า
ดำเหมือนถ่าน แถมเคลื่อนไหวด้วยท่วงท่าแปลก
พิสดารสุดขีด... เพราะมันกำลังใช้มือทั้งสองข้าง
ตะกายพรวดๆ เข้ามาหาเรานะซี

นรกเป็นพยาน! มันไม่มีชา ต้องใช้มือกับแขน
ทั้งสองพาร่างขาดตัวนคลานเข้ามาหาเราเหมือน
นรกอเวจีบันดาลให้เป็นไป!

เสียงแหกปากร้องจ้ำดังลั่นเหมือนจะปลุกผีใน
หลุมให้กระเด็นขึ้นมา โลกของผมกำลังแตกเป็น
เสี่ยงๆ ใ้หนำร้องให้จ้า ใ้ก๊วกร้องด่าเป็นชุดๆ
ผมพยายามดึงขาตัวเองที่หนักหน่วงปานท่อนหิน
จนสำเร็จ...คราวนี้วิ่งตะโพงกันเหมือนคนบ้า
เหินดเหิน้อยสาหัสแทบจะขาดใจตายไปตามๆ กัน

อ๊อ...ผีอะไรมันดูบรรลัษจักรยังงี้ก็ไม่รู้
ซีครับ! บรีอออ...

ในคำคืนอันเปลี่ยวสงัด สถานที่บางแห่ง
ก็อาจสร้างประสบการณ์ขนหัวลุกให้คุณได้... จริงไหม
“ศาลาผีหลอก” ไม่ทำให้คุณกลัวจนตัวเกร็ง
แต่ก็ทำให้คุณหลอนจนขวัญผวาได้เหมือนกัน
หุ หุ หุ... เราเตือนคุณแล้ว